

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Huszár és Nemere Ügyvédi Iroda (.... ügyintéző: dr. Nemere János ügyvéd) által képviselt (.....) felperesnek, a Dr. Takács László ügyvéd (.....) által képviselt I.rendű alperes neve (....) I. rendű és a Ruzshty Ügyvédi Iroda (..... ügyintéző: dr. Ruzshty Gyula ügyvéd) által képviselt (.....) II. rendű alperesek ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránti perében a Fővárosi Bíróság 2008. június 2. napján hozott 3.P.21.534/2007/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül az I. rendű alperesnek 30.000 (Harmincezer) Ft, a II. rendű alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) Ft másodfokú perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperesnek a védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránti keresetét. Kötelezte a felperest az I. rendű alperesnek 135.838 Ft, a II. rendű alperesnek bruttó 90.000 Ft perköltség megfizetésére.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes a jogosultja a21-ei elsőbbségű lajstromszámú „Kupon Katalógus” színes ábrás védjegynek, amelynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 16. és 35. osztályba sorolt árukra, illetve szolgáltatásokra terjed ki.

Megállapította azt is, hogy a „Kupon Katalógus” kiadvány 1993-tól kezdődően nyolc évig folyamatosan, évi két alkalommal jelent meg Magyarországon, 1993. és 1997. között közvetlenül az I. rendű alperes leányvállalatának, aKkt.-nak, majd licencia

szerződés alapján a II. rendű alperesnek a kiadásában. A korábbi kiadványokon a szóösszetétel két egymás felett elhelyezett és aláhúzott szó formájában volt megjelenítve, a későbbiekben a szóösszetétel kiegészült a „Kényelem Katalógusa” szövegrésszel. A II. rendű alperes 2006. tavaszán jelentette meg a 25. számú, 2007. őszén a 28. számú reklámkiadványt, amelyeken a „Kényelem Katalógus” megnevezést használta.

Az indokolás ismertette továbbá, hogy a jelen per I. rendű alperese 2003. november 27-én kezdeményezte a perbeli védjegy törlését, a saját nemzetközi lajstromszámú „KUPON KATALOG CatalogueCoupon CuponeCatalogo” védjegyével való összetéveszthetőség, valamint a korábbi belföldi használat alapján. A Magyar Szabadalmi Hivatal a törlési kérelmet alaptalannak találta és számú határozatával azt elutasította.

Az elsőfokú bíróság a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 27. § (1) bekezdése, 12. §-ának (2) bekezdés b) pontja alapján kifejtette, hogy a védjegybitrlás megállapítására irányuló perben a felperesnek a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében azt kellett bizonyítania, hogy a per tárgyát képező védjegy oltalom alatt áll és annak ő a jogosultja, továbbá, hogy az alperes a gazdasági tevékenysége körében olyan megjelölést használt, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. E bizonyítandó tények közül a felperes csak azt igazolta, hogy a védjegyoltalom fennáll, illetőleg azt, hogy a védjegynek a jogosultja. Azonban azt, hogy a felperes mely megjelölés kapcsán állította a jogsértést, és azt az alperesek ettől, meddig használták, bizonyítékok hiányában nem lehetett megállapítani.

Kifejtette az elsőfokú ítélet, hogy bár a Pp. szabad bizonyítási rendszeréből következően nem volt akadálya a megelőző eljárásokban csatolt iratok bizonyítékként értékelésének, a beszerzett iratokból mégsem lehetett megállapítani, hogy a védjegybitrlási per szempontjából releváns időszakban - 2002. február 21. napját követően - az I. és a II. rendű alperesek milyen megjelölést használtak, ezért az összetéveszthetőség kérdésével nem is foglalkozott. Azt megelőzően pedig a felperesnek nem volt védjegyoltalma, ami pedig a védjegybitrlást fogalmilag kizárja. Megjegyezte, hogy a becsatolt 2006. tavaszi, illetve 2007. őszi „Kényelem Katalógus” című újságok esetében a felperes jogsértést nem állított.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helytadást kérve.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem tartalmazta kifejezetten, hogy a jelen peres eljárás felei között, fordított felállásban a Magyar Szabadalmi Hivatal eljárását követően 1.Pk.22.801/2005. számon bírósági eljárás volt folyamatban, amelynek során számos bizonyítékot csatolt az alperesi használatról. Továbbá nem tért ki arra, hogy abban az ügyben az I. rendű alperes a védjegybitrlás megállapíthatóságára alkalmas nyilatkozatokat tett.

A fellebbezési tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a törlési eljárásban csatolt I. rendű alperesi táblázat (1.Pk.22.801/2005/8/K/1.) is a védjegy használat bizonyítékának tekinthető, amelyből kitűnően a „Kupon Katalógus” kiadvány megjelenésére vonatkozó táblázat összeállítói a 2002. évet befejezett évként kezelték. Emellett az I. rendű alperes beadványában (1.Pk.22.801/2005/9.) azt adta elő, hogy a kiadvány folyamatosan, változatlan formában és rendszeresen jelent meg nyolc évig Magyarországon, majd némileg módosított elnevezéssel jelenleg is megjelenik.

Az elsőfokú eljárás során már előadottakkal egyezően hangsúlyozta, hogy a törlési eljárásban a 8. számú tárgyalási jegyzőkönyv - tehát közokirat - tanúsága szerint a I. rendű alperes úgy nyilatkozott a „Kupon Katalógus” megjelölésről, hogy a védjegybejelentés időpontjában, 2002. februárjában a használata nagy volumenű volt, Magyarországon meghaladta az egymillió példányszámot. E nyilatkozat alapján egyrészt iratellenesnek tekintette az elsőfokú ítélet indokolásának arra vonatkozó részét, miszerint nem állapítható meg, hogy az alperesek 2002. február 21-ét követően milyen megjelölést használtak. Másrészt érvelt azzal is, hogy erre az elismerő nyilatkozatra tekintettel a bizonyítási teher megfordult és nem neki, hanem az alpereseknek kellett volna igazolniuk a használat módját.

Előadta azt is, hogy a törlési ügyben a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerinti törlési okra is hivatkoztak az alperesek, márpedig e jogszabályhely alkalmazásának alapvető feltétele, hogy legyen tényleges piaci használat, és a megjelölés legalább lényegileg azonos legyen a védjeggyel.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a megkülönböztető képesség és a megjelölések domináns eleme tekintetében is hiányos, továbbá helyenként téves megállapításokat tartalmaz. A „KUPON KATALÓGUS” kifejezést kell meghatározó szóelemnek tekinteni, és ennek van megkülönböztető képessége.

Az I. és a II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az I. rendű alperes kiemelte, hogy a „Kupon Katalógus” megjelölést kizárólag a felperesi védjegy bejegyzését megelőzően, 1993. és 1997. között használta és a korábbi eljárásban sem nyilatkozott másképp. A fellebbezési tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy 2000-t követően „Kupon Katalógus” címmel nem jelent meg kiadvány, 2001-től „Kényelem katalógus” néven jelent meg a katalógus a II. rendű alperes kiadásában, e két aláhúzott szó alatt, volt látható a „kupon katalógus” felirat, az áru megjelöléseként, amelyet emiatt bárki használhat.

A II. rendű alperes hangsúlyozta, hogy a törlési eljárásban nem vett részt, tehát semmilyen nyilatkozatot nem tehetett. Állította, miszerint a védjegy oltalmi idejének kezdetétől nem használt a védjeggyel összetéveszthető megjelölést. A fellebbezési

tárgyaláson igazolta, hogy a 35. és a 41. szolgáltatási osztályokban28-i elsőbbséggel a „KÉNYELEM KATALÓGUS” szóvédjegy jogosultja.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is. Helyesen utasította el a keresetet arra hivatkozva, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az alperesek a perbeli védjeggyel összetéveszthető megjelölést a védjegyoltalom keletkezését, azaz 2002. február 21-et követően használták volna, holott az a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelte volna, a védjegybitorlás törvényi tényállási elemeire tekintettel.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket fejt ki.

Nem helytálló az a felperesi álláspont, amely szerint - az I. rendű alperes korábbi elismerésére tekintettel - a bizonyítási teher megfordult.

A Pp. bizonyítási teherre vonatkozó 164. § (1) bekezdése - vagyis, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el - a védjegybitorlási perben is érvényesül. A védjegybitorlásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések - a Vt. 12. § (2)-(3) bekezdései, illetve 27. § (1) bekezdése szerinti - tényállási elemek nem hagynak kétséget afelől, hogy a védjegybitorlási perben mely tények, illetve körülmények bizonyítása tartozik a felperes bizonyítási kötelezettsége körébe.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása ezeket a tényeket és körülményeket helytállóan és kimerítően sorolta fel, miszerint a felperesnek kell igazolnia védjegy oltalmát, a jogosultságát, a gazdasági tevékenység körében megvalósult használatot és azt, hogy a használt megjelölés összetéveszthető a védjeggyel. A bitorlónak állított alperesnek pedig azt kell bizonyítania, hogy a védjegy használata jogszerű, akár a jogosulttól származó engedély, vagy a védjegyoltalom valamely törvényi korlátja folytán. Az alperest azonban mindaddig nem terheli bizonyítás, amíg a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek teljes terjedelmében nem tett eleget. Ez a jelen esetben nem történt meg.

A nemperes eljárásban kétségtelenül kijelentette az I. rendű alperes (abban az eljárásban kérelmező), hogy a védjegyhasználat 2002. februárban nagy volumenű volt. Az I. rendű alperes a 8. számú jegyzőkönyvben rögzített e nyilatkozatát követően azonban a 9. számú előkészítő iratában kidolgozta, hogy a nagy volumenűnek állított használata hogyan és mikor valósult meg. Ebben a beadványában csak a katalógusa 1993-tól 2000-ig történő megjelenéseit munkálta ki, ezzel kívánva igazolni a kérelmében megjelölt, a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerinti törlési okot, a saját korábbi belföldi használatát. A felperes által hivatkozott táblázatos kimutatása pedig a nem Kupon katalógus című kiadványra vonatkozott. E nyilatkozataival tehát nem ismerte el, hogy 2002. februárját követően a védjegyet használta volna, az csak a védjegybejelentést megelőző időszakra vonatkozott,

ezért annak alapján nem volt megállapítható a védjegyhasználat ténye és nem is eredményezte a bizonyítási teher megfordulását.

A II. rendű alperes, aki az alperesek egyező nyilatkozata szerint 1997-et követően kiadta a katalógust, a nemperes eljárásban nem volt fél, nyilatkozatot nem tett. A jelen perben pedig mindvégig tagadta, hogy a védjegyoltalom kezdete után, azaz 2002. februárját követően ténylegesen használatot valósított volna meg.

Alaptalan az a fellebbezési támadás is, miszerint az elsőfokú bíróság ítélete nem tért ki a védjegy törlése iránti eljárásra, illetve arra, hogy azzal kapcsolatban bírósági eljárás is folyt.

Az elsőfokú ítélet tényállásában is utalt a törlési eljárásra, illetve ismertette a felperes érvei körében, miszerint az I. rendű alperes akként nyilatkozott, hogy 2002. februárjában a védjegyhasználat nagy volumenű volt. Jogi indokolásában pedig kifejezetten kitért arra, hogy nem volt akadálya a felek között folyt korábbi eljárásban tett nyilatkozatok értékelésének, de a beszerzett iratokból nem lehetett megállapítani a védjegybitorlási per szempontjából releváns időszakra vonatkozó védjegyhasználatot.

Az I. és II. rendű alperesek a fellebbezési eljárásban is vitatták, hogy a perbeli időszakban megvalósult volna részükről védjegyhasználat; továbbá a II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy az oltalmi idő kezdetétől a saját védjegyét használta, amikor „KÉNYELEM KATALÓGUS” címmel adta ki a hirdetési újságot.

A nemperes eljárásban csak az 1993-tól 2000-ig megjelent alperesi kiadványok kerültek csatolásra, az adott perben pedig mindössze 2 katalógust nyújtott be a felperes, amely bár a perbeli időszakra vonatkozik, de azokon nem a „Kupon Katalógus” hanem a „Kényelem Katalógus” megjelölés szerepelt, amelynek használatát a felperes nem sérelmezte. Nem szerepelt tehát az iratok közt olyan kiadvány, amely a védjegyoltalom keletkezését követően jelent meg és szerepelt volna rajta a „Kupon Katalógus” megjelölés. A fent már elemzettek szerint olyan nyilatkozatot sem tettek a felek az eljárások során, amely alapján a perbeli időszakban, tehát 2002. február 21-et követően megvalósuló alperesi használatot támasztották volna alá.

A felperes által a másodfokú tárgyaláson bizonyítékként megjelölt körülmények sem voltak alkalmasak az alperesi védjegyhasználat tényének alátámasztására. A fellebbezési tárgyaláson tett nyilatkozatából az tűnt ki, hogy a kifogásolt védjegyhasználat tényét nem tapasztalta, hanem arra csak következtetett az I. rendű alperesnek a korábbi eljárásban tett előadásai alapján.

Ezért a rendelkezésre álló adatok összességében történő értékelése alapján jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a 2002. február 21-étől kezdődő időszakra nem bizonyította a védjegyével

összetéveszthető alperesi használatot és a bizonyítatlanság következményeit a felperesnek kell viselnie.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy osztható az az alperesi jogi álláspont is, hogy ha a sérelmezett kifejezés az áru fajtájára, rendeltetésére vonatkozik, akkor annak használata - nem védjegyszerűen, ábrás elemek nélkül - a leíró jellege miatt nem kifogásolható [Vt. 15. § (1) bekezdés b) pont]. Ennek a kérdésnek a vizsgálatára a fentiek miatt a jelen esetben nem kellett sor kerüljön.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a Vt. 79. § szerint irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - helyes indokai alapján, helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte az alperesek másodfokú perköltsége megfizetésére [Vt. 79. §, Pp. 239. §, 78.§ (1) bekezdése]. A jogi képviselők díját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján állapította meg. A II. rendű alperes esetében elfogadta a másodfokú eljárásra is kiterjedő megbízási szerződést, ezért a hivatkozott rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozott; az I. rendű alperes megbízási szerződést nem csatolt, annak igazolására a benyújtott számla nem volt elfogadható, ezért a rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdését alkalmazta. Mindkét jogi képviselő részére megállapított ügyvédi munkadíj magában foglalja a rendelet 4/A. § szerinti áfát is.

Budapest, 2009. január 13.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

. Baka András s.k. előadó
bíró

A kiadmány hitelül: